

A ...-i Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság **felperesi képviselő (felperesi képviselő székhelye)** ügyvéd által képviselt felperes neve(**felperes lakóhelye**) felperesnek a **alperesi képviselő (alperesi képviselő székhelye)** ügyvéd által képviselt **alperes neve (alperes székhelye)** alperessel szemben elmaradt munkabér megfizetése iránt indított perében meghozta a következő

í t é l e t e t :

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek tizenöt nap alatt 637.661.- (hatszázharminchétezer-hatszázhatvanegy) forintot és ezen összeg után 2012. február 10-től törvényes mértékű kamatot, valamint 40.- (negyven) eurót és ezen összeg után 2012. február 10-től az Európai Központi Bank által meghatározott mértékű kamatot.

A bíróság a fentieket meghaladóan a keresetet elutasítja.

A felek költségeiket maguk viselik.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy fizessen meg az adóhatóság felhívására 118.800.- (egyszáztizennolcezer-nyolcszáz) forint illetéket, míg az ezt meghaladó 131.100.- (egyszázharmincegyezer-egyszáz) forint illetéket az állam viseli.

Kötelezi a bíróság továbbá az alperest, hogy fizessen meg a ...-i Törvényszék Gazdasági Hivatala felhívására 24.445.- (huszonnégyezer-négyszáznegyvenöt) forint állam által előlegezett költséget, az ezt meghaladó 27.019.- (huszonhétezer-tizenkilenc) forint állam által előlegezett költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított tizenöt napon belül a ...-i Törvényszékhez címzett, de a ...-i Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon írásban, három példányban benyújtható fellebbezéssel lehet élni.

Tájékoztatja a bíróság a feleket, hogy a másodfokú bíróság az ítélet ellen irányuló fellebbezést tárgyaláson kívül bírálhatja el, ha a fellebbezés csak a perköltség viselésére vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték megfizetésére vonatkozik, továbbá, ha a fellebbezés csak a teljesítési határidővel kapcsolatos, vagy a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányul. A felek ezen esetekben tárgyalás tartását kérhetik, illetve a fellebbezési határidő lejárta előtt előterjesztett közös kérelmük alapján bármely esetben a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálása kérhető.

I n d o k o l á s :

A bíróság a felperes keresetlevele, személyes előadása, az alperes ellenkérelme, munkaszerződés, annak módosításai, azonnali hatályú felmondások, bérjegyzékek, menetlevelek, jövedelem kimutatások, munkaviszony megszűntekor kiadott igazolások, munkaügyi szabályzatok, béren kívüli juttatások szabályzata, külföldi napidíj elszámolások, a ...-i Törvényszék Mf.20.502/2014/4. számú részítélete, a ...-i Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság M.274/2014/13. számú jegyzőkönyve, továbbá **T1, T2, T3, T4, T5, T6, T7, T8 és T9** tanúk vallomásai alapján az alábbi tényállást állapította meg:

A felek 2011. január 28-án kötöttek munkaszerződést, mely alapján január 30-tól állt a felperes az alperes alkalmazásában gépjárművezető munkakörben. A felperes a munkáját nemzetközi viszonylatban látta el. A munkaszerződést többször módosították, utoljára 2013. január 7-én, amelynek alapján a felperes munkabére 114.000.- forint személyi alapréből és 16.000.- forint havi átalányból állt.

A munkaszerződés megkötésekor szóban a felek abban állapodtak meg, hogy a felperes részére az alperes havonta 100.000.- forint nettó összeget fizet üzemanyag megtakarítás címén. A jövedelemjuttatás feltétele az volt, hogy havi szinten 36 litert nem haladhatja meg 100 kilométerenként a fogyasztás. A felperes havi üzemanyag fogyasztása és a részére kifizetett üzemanyag megtakarítás elnevezésű juttatás az alábbiak szerint alakult:

időpont:	havi átlagos üzemanyag fogyasztás/liter:	kifizetett üzemanyag megtakarítás összege/forint:
2011. március	32,2	99.842.-
2011. április	30,9	81.970.-
2011. május	30,0	80.988.-
2011. június	30,8	103.378.-
2011. július	32,6	46.566.-
2011. augusztus	31,6	52.304.-
2011. szeptember	29,9	46.294.-
2011. október	30,8	9.973.-
2011. november	30,4	31.954.-
2011. december	34,6	22.968.-
2012. január	37,9	55.115.-
2012. február	34,8	27.554.-
2012. március	31,8	92.233.-
2012. április	31,7	110.674.-
2012. május	31,6	99.950.-
2012. június	28,0	100.000.-
2012. július	27,5	84.669.-
2012. augusztus	36,1	36.826.-
2012. szeptember	31,5	84.514.-
2012. október	31,6	100.000.-
2012. november	33,2	100.000.-
2012. december	34,5	264.-
2013. január	34,0	0.-

Felperes az első hónapban több más gépkocsivezető mellett végezte a munkáját, ez tanulódőszaknak minősült, erre az időszakra a munkáltató a munkavállalói számára üzemanyag megtakarítás címén összeget nem fizetett. A munkavállalók részére átadott bérjegyzékből az nem derült ki, hogy milyen számítás eredményeként határozták meg az üzemanyag megtakarítás összegét. A bérjegyzéken üzemanyag megtakarításként feltüntetett összeg nem kizárólag a munkavállaló részére üzemanyag megtakarítás címén fizetett összeget jelentette, hanem alkalmanként a munkavállaló részére fizetett egyéb juttatást, pl. bónuszt is tartalmazta. Az, hogy ez miként jelent meg az összegben a bérjegyzékből nem állapítható meg.

A felek megállapodtak abban is, hogy felperes részére a munkáltató a külföldön történő munkavégzésért naponta devizaellátmányt fizet, ennek összege az első hónapra napi 25.- euró volt, azt követő időszakra napi 40.- euró. A munkáltató a kiutazás és a hazautazás napját is devizaellátmánnyal fizette. A devizaellátmány kifizetendő összegét a munkáltató akként határozta meg, hogy a külföldön töltött napok számát megszorozta az adott napra járó napi devizaellátmány összegével, és ezt az előző hónap 15-én érvényes euró-forint árfolyam összegével ekként tüntette fel a munkabérjegyzéken a devizaellátmány címén kifizetett összeget forintban. A munkavállalók részére havi rendszerességgel a munkáltató bérjegyzéket adott, azonban az ezen feltüntetett ledolgozott napok száma nem egyezett meg a ténylegesen munkában töltött napok számával. Magán a bérjegyzéken az, hogy milyen számítás eredményeként határozták meg a külföldi napidíjat, feltüntetésre nem került. A devizaellátmány meghatározás alapjául a munkavállaló által vezetett külföldi napidíj elszámolás elnevezésű irat szolgált, amelyet a munkavállalók havi rendszerességgel adtak le a munkáltató részére. A felperes 2011. januárjára a maga által készített és aláírt elszámolás szerint 1 napot dolgozott, amikor január 31-én kisbusszal kiutazott Magyarországról Hollandiába, a napidíj összegét 25.- euróban határozta meg, erre a hónapra a felperes a 25.- eurónak megfelelő forint összeget kapta 1 napi munkavégzés után.

2011. májusában a felperes 21 nap külföldi tartózkodás után kapott külföldi napidíj címén 239.093.- forintot.

2011. októberében a felperes 1-jétől 7-ig végzett munkát, 8-án hazautazott, amely napon Magyarország területére lépett, ezt követően 16-tól 31-ig végzett munkát, a kiutazás napja 16-a volt. 2011. novemberében a felperes 1-jétől 5-ig végzett munkát, 5-e a hazautazás napja volt, majd 13-tól 30-ig, amikor 13-a a kiutazás napja volt, erre a hónapra 22 napra került kifizetésre a devizaellátmány.

2012. február hónapra 25 nap külföldi munkavégzés után került a felperes kifizetésre, az erre a hónapra leadott külföldi napidíj elszámoláson felperes 26 napot tüntetett fel, hazaútként tüntette fel február 25-ét, ahol Hollandia és Németország került feltüntetésre, belépési időként 12 óra 50 perc, 26-ára Németország, Ausztria és Magyarország útvonal került feltüntetésre, ezen napot azonban az alperes nem fogadta el, kihúzta és 25 napra fizette ki a felperest. Február 24-re 99 km levezetett utat tüntetett fel a felperes, 25-re munkavégzés nem lett feltüntetve, hanem hazaútként 13 óra külföldi tartózkodás, majd 26-ára szintén hazaútként 13 óra külföldi tartózkodás.

A felperes rendszeresen részt vett új munkavállalók betanításában, amelyért az alperesnél 50.- euró/hét díjazásban részesültek a munkavállalók.

A felperes keresetében több jogcímen is követelést támasztott az alperessel szemben. A ...-i Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság M.463/2013/19. számú részítéletével a felperes által követelt

üzemanyag megtakarítást, szabadság megváltást, cafetéria juttatást, valamint a munkaviszony jogellenes megszüntetésének megállapítására irányuló keresetet elbírálta. A munkaviszony jogellenes megszüntetésével összefüggésben a felek nem fellebbeztek. A ...-i Törvényszék az Mf.20.502/2014/4. számú részítéletével a szabadság megváltás és a cafetéria juttatás tekintetében az elsőfokú ítéletet helybenhagyta, azonban az üzemanyag megtakarítás tekintetében a perköltség viselésére is kiterjedően hatályon kívül helyezte és ebben a körben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Az állam által előlegezett fellebbezési eljárási illeték összegét 75.500.- forintban állapította meg, míg a felek másodfokú perköltségét személyenként 30.000.- forintban. Az üzemanyag megtakarítás tekintetében megállapíthatónak találta azon elsőfokú bírósági következtetést, hogy a felek a munkaviszony létesítésekor abban állapodtak meg, hogy üzemanyag megtakarítás címén az alperes a felperes részére havonta 100.000.- forintnak megfelelő összeget fizet. Ugyanakkor a felek megállapodása szerint ennek a feltétele volt, hogy 36 liternél ne fogyasszon többet havi átlagban a felperes 100 kilométerenként, ennek bizonyítása az elsőfokú eljárás során elmaradt, ezért azt pótolni kell, a bizonyítási kötelezettségről a másodfokú bíróság részletesen tájékoztatta a feleket és azt, hogy ezen feltétel fennálltát a felperesnek kell bizonyítania.

A felperes pontosított keresetében kérte az alperes kötelezését üzemanyag megtakarítás címén 737.661.- forint és ezen összeg után 2012. február 10-től kezdődő törvényes mértékű kamat megfizetésére. Álláspontja szerint a felek között olyan tartalmú megállapodás jött létre a munkaszerződés megkötésekor, amelynek értelmében a felperes részére havi 100.000.- forint jár ezen a címen, amennyiben 36 liternél kevesebbet fogyaszt havi átlagban. Ezt a feltételt a felperes teljesítette, ezért minden hónapban a részére a 100.000.- forint jár, ehhez képest az alperes alacsonyabb összeget fizetett ki több hónapban, ezek különbözetét követelte a felperes.

Devizaellátmány címén is követelést támasztott, eredeti keresetében a bérjegyzéken feltüntetett napok és a felperes álláspontja szerint ténylegesen munkában töltött napok száma közötti különbözet összegét követelte. Az alperes által benyújtott részletes nyilatkozatot követően módosította a keresetét mivel megállapítható volt, hogy az alperes által ténylegesen nyilvántartott és kifizetett napok száma eltérő a bérjegyzéken feltüntetett ledolgozott napok számától, és az lényegében megfelel a felperes által ismert külföldön töltött napok számának, néhány kivételtől eltekintve. 2011. májusában a felperes álláspontja szerint 23 napot töltött külföldön, azonban ténylegesen csak 21,5 napnak megfelelő összeget kapott meg, így további 1,5 napra járó 60.- euró a részére jár. 2011. októberében 1 napot nem számolt el az alperes, amely október 9-e, erre a napra is jár a felperes részére devizaellátmány. 2011. novemberében szintén 1 nap, 2011. november 13-a nem került a részére kifizetésre, azonban az a részére jár. 2012. februárjában a 26-ai hazautazás napját az alperes a felperes részére nem fizette ki, erre a napra szintén jár a felperesnek 40.- euró. A felperes részére a munkaviszony kezdetétől fogva napi 40 euró járt, ezért a 2011. január és február hónapokra kifizetett 25.- euró és a 40.- euró különbözet megfizetését is kérte. Mindezen túlmenően a felperes részt vett az alperesnél újonnan felvett munkavállalók betanításában, amelyért részére hetente 50.- euró járt, összességében 700.- euró összeget nem fizetett ki a felperes részére az alperes ezen a címen. Ezen teljes 1325.-euró után 2012. június 10-től a Ptk, szerint járó késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Pernyertessége esetére perköltség iránti igényt támasztott, mely az ügyvédi munkadíjból állt, ÁFA figyelembevételével.

Az alperes kérte a kereset elutasítását, pernyertessége esetére perköltség iránti igényt támasztott, mely az ügyvédi munkadíjból állt, a bíróság mérlegelése alapján ÁFA figyelembevételével.

A per során vitatta az alperes, hogy a felek között olyan megállapodás jött volna létre, hogy havonta

üzemanyag megtakarítás címén a felperes részére 100.000.- forint jár. Ezen túlmenően a felperes részére több alkalommal 100.000.- forintot meghaladó összeg kifizetése történt, ezeket kérte a felperes követelésébe beszámítani. Továbbá voltak olyan hónapok, amelyek tekintetében a felperes fogyasztása a 36 litert meghaladta, mégis került a részére üzemanyag megtakarítás kifizetésre, ezért ezen összegek beszámítását is kérte. Előbbi címén 55.705.-, utóbbi címén 354.464.- forint többlet kifizetés keletkezett, ezt jogalap nélkül kifizetett munkabér címén kérte beszámítani a felperes követelésébe. Jogi álláspontja szerint a ...-i Törvényszék másodfokú ítélete alapján került abba a helyzetbe, hogy a jogalap nélkül kifizetett munkabért a felperessel szemben érvényesítse.

A devizaellátmány címén előterjesztett felperesi keresetet is vitatta, álláspontja szerint a felperessel elszámolt ezen a címen, további juttatásra a felperes nem jogosult. Vitatta, hogy a felperes részére járt volna más gépjárművezetők betanítása miatt plusz juttatás. Első hónapra a munkavállalók részére 25.- euró járt, ennél többet a munkavállalók nem kaphattak.

Hivatkozott arra is, hogy az alperesnél hatályos munkaügyi szabályzat szerint a munkáltatói jogkör gyakorlója dönti azt el, hogy devizaellátmány és üzemanyag megtakarítás címén melyik hónapban, mely munkavállaló részére, mekkora összeget fizet ki a munkáltató. Hivatkozott arra is, hogy a felperes nem megfelelően vezette a menetleveleket, és ezen felróható magatartása miatt kíván a perben előnyhöz jutni.

A felperes keresete az alábbiak szerint részben megalapozott:

A bíróság a M.463/2013/19. számú ítéletében tényként állapította meg, hogy a felek között megállapodás jött létre az üzemanyag megtakarítás körében, melynek tartalma szerint a felperes részére 100.000.- forint üzemanyag megtakarítás jár havi szinten, amennyiben a havi átlagfogyasztás a 36 litert nem haladja meg 100 kilométerenként. Ezen bírósági megállapítást a másodfokú bíróság is megállapíthatónak találta. Ebből adódóan a megismételt eljárás során a vizsgálat arra irányult, hogy a felperes fogyasztása havi átlagban 36 liter/100 kilométeren belül maradt-e. Ennek bizonyítása a felperes feladata volt.

Az alperesnél havi szinten vezettek kimutatást arról, hogy melyik munkavállaló részére, milyen jogcímen, milyen összegeket fizetnek és ezen táblázatban feltüntették az adott munkavállaló havi átlagfogyasztását is. Ezen táblázatok beszerzésre kerültek és ezekből megállapítható, hogy a felperes valamennyi rendelkezésre álló táblázat szerint 36 liter/100 kilométeren belül fogyasztott. Érdemben azon hónapoknak volt jelentősége, amelyekre a felperes követelést támasztott, ezeket vizsgálta érdemben a bíróság. Ebben a körben a bíróság az alperest nyilatkozattételre hívta fel, ebből megállapítható volt, hogy az érdemben jelentőséggel bíró hónapok közül 2011. márciusában, májusában, júliusban, augusztusban, szeptemberben, októberben, 2012. februárban, márciusban, májusban, júliusban, szeptemberben és 2013. januárjában az alperes saját perbeli nyilatkozata alapján sem haladja meg a 36 liter/100 kilométert a felperes havi átlagfogyasztása, míg a felperes által kidolgozott adatok is túlnyomó többségében az előírt fogyasztáson belül maradtak.

A fentiekén túl is a bíróság számára meghatározó jelentőséggel az alperes által benyújtott havi szinten vezetett kimutatások bírtak. Ezen kimutatások alapján került sor a munkavállalók részére a havi munkabér kifizetésére, ezt abban az időszakban állapította meg az alperes, amikor a kifizetéseket teljesítette. **T5** vallomásában előadta, hogy az ennek alapjául számítások szolgáltak, megállapítható volt, hogy azt az ügyvezető is áttekintette. Amennyiben a munkáltató ott és akkor ezen adatokat állapította meg, az ennek alapjául szolgáló dokumentumokat elfogadta, nem kifogásolta, ez alapján kifizetéseket eszközölt, ezek alapján kifizetéseket eszközölt, abban az

esetben a bíróság számára ez megnyugtatóan alátámasztja azon adatok hitelességét, valóságtartalmát. Az ehhez képest több évvel utóbb tett számítások, melyek több esetben nyilvánvalóan pontatlanok a nagyon alacsony érték meghatározására tekintettel, nem cáfolják a korábbi a fogyasztással egy időben tett számítások, kimutatások helyességét. A munkáltató kötelezettsége azon nyilvántartások vezetése, amelyekből a munkavállaló számára megállapítható a munkabér kifizetése, amennyiben a munkaviszony fennállta alatt a munkavállaló által szolgáltatott adatokat nem kifogásolja, a menetlevelek tartalmát elfogadja, ez alapján kifizetéseket eszközöl, több év elteltével arra, hogy a munkavállaló annak idején nem megfelelően vezette ezeket, eredménnyel nem hivatkozhat. Mindezek alapján megállapítható, hogy valamennyi hónap tekintetében, amelyre táblázat állt rendelkezésre a felperes fogyasztása a 36 liter/100 kilométer alatt alakult.

Az alperesnél kialakult gyakorlat szerint az első hónapra a munkavállalók számára üzemanyag megtakarítást nem fizetnek, ez a mellékelt táblázatokból megállapítható. Amennyiben új munkavállalót vesznek fel abban az esetben arra a hónapra a részére üzemanyag fogyasztást nem állapítanak meg és üzemanyag megtakarítást sem fizetnek a részére (pl. F. 2012. október, B. 2012. április). Mindezek alapján figyelemmel **T5** második alkalommal tett hitelt érdemlő tanúvallomására is, üzemanyag megtakarítás az első hónapra, 2011. februárjára a felperes részére nem jár.

Mivel a felek megállapodása alapján a felperes részére jár a feltételek teljesülése esetén az üzemanyag megtakarítás, nincs érdemi jelentősége annak, hogy a munkaügyi szabályzatban erről miként rendelkeztek. Abban a körben, hogy a munkáltató mikor, milyen intézkedéssel miként mérsékelte az üzemanyag megtakarítás összegét az alperes tényelődadást nem tett, ezért ennek jogszerűségét a bíróság nem vizsgálta.

A Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 164. §-a szerint a jogalap nélkül kifizetett munkabér hatvan napon túl akkor követelhető vissza, ha a munkavállalónak a kifizetés alaptalanságát fel kellett ismernie, vagy azt maga idézte elő. Ezen jogszabályi rendelkezés tartalmát tekintve megegyezik a korábban hatályban volt törvényi rendelkezésekkel, amelyek a 2012. július 1-jét megelőzően fennállt munkaviszony tekintetében alkalmazandóak.

Az alperes arra hivatkozott, hogy a másodfokú bírósági ítélettel került abba a helyzetbe, hogy jogalap nélkül kifizetett munkabért visszakövetelhesen. A munkáltató a jogalap nélkül kifizetett munkabért a tényleges kifizetés időpontjához mérten érvényesítheti a törvényben előírt határidőn belül, ezt a bíróság döntése nem befolyásolja, az a határidőt nem módosítja. Jelen esetben az üzemanyag megtakarítással kapcsolatban az állapítható meg, hogy a munkáltató arról elszámolást, hogy miként határozta meg az üzemanyag megtakarítás összegét nem adott, ebből adódóan a munkavállaló nem ismerhette azt fel, hogy jogalap nélkül kerül sor a részére kifizetésre. Ezen túlmenően is **T5** vallomásából megállapítható, hogy az üzemanyag megtakarítás címén a bérjegyzéken feltüntetett összeg nem kizárólag a tényleges üzemanyag megtakarításért járó összeget tartalmazta, hanem alkalmanként azon felül pluszjuttatások is ennek a részét képezték. Mindezeket együtt értékelve a munkavállaló nem volt abban a helyzetben, hogy ha a 100.000.- forintot át is lépte ezen a címen a részére fizetett összeg, abban az esetben annak az alaptalanságát felismerhette. Ebből következően 60 napon túl a munkáltató a jogalap nélkül kifizetett összeget jelen esetben nem követelheti vissza, ezért a beszámítási kifogás eredményre nem vezethetett.

A külföldi napidíj címén követelt összeget a felperes a 2013. júniusában előterjesztett keresetében követelte. Az alperes által a per során tett kimutatás alapján a keresetet módosította, továbbra is külföldi napidíj címén követelt összeget, ugyanarra az időszakra, mint az eredeti követelésében, csak annak az összegét leszállította és az alperes kimutatására tekintettel pontosította. Ez a per során

tett megengedett keresetmódosítás, ezért a felperes általi követelés elévültnek nem tekinthető.

A 2011. januárra követelt további 1 napra járó külföldi napidíj összege tekintetében a felperesnek kellett azt bizonyítania, hogy 2011. január 30-ára is jár a részére devizaellátmány. A felperes a külföldi napidíj elszámoló iratot leadta, aláírta, azon 1 napot tüntetett fel, ehhez képest eltérő tartalmú bizonyítékot a bíróság elé nem tárt, ezért azt megállapítani, hogy 2011. január 30-ára a felperes részére jár napidíj, nem lehetett.

A felperes álláspontja szerint 2011. januárra és februárra is napi 40.- euró járt a részére. A felperes a 2011. január hónapra leadott külföldi napidíj elszámoláson 25.- eurót tüntetett fel, ezt aláírta. Megállapíthatóan az alperesnél kialakult gyakorlat szerint az első hónapra 25.- eurót fizettek a munkavállaló részére, **T5** tanúvallomása is ezt támasztja alá. A csatolt táblázatokból is több esetben ez állapítható meg, így pl. 2012. áprilisában **S.** és **FZ.** részére is 25.- euró napidíj került feltüntetésre. Mindezek alapján az állapítható meg, hogy az első hónapra a felperes részére 25.- euró járt, a 25.- és a 40.- euró közötti különbségre ezért a felperes nem jogosult.

2011. május hónapra a felperes álláspontja szerint 23, az alperes álláspontja szerint 21 napra jár napidíj. Felperesnek kellett bizonyítania az eltérést, azonban ezzel összefüggésben bizonyítékot a bíróság elé nem tárt, ezért további összeg megállapítására nem volt lehetőség.

2011. október hónapra a felperes álláspontja szerint 1 nap elszámolása nem történt meg. A felperes által leadott napidíj elszámoló iraton az állapítható meg, hogy október 9-én, amely a kérdéses nap volt felperes már Magyarországon tartózkodott, ezért erre a napra külföldi munkavégzés eredményeként a részére összeg nem jár.

2011. november hónap tekintetében megállapítható, hogy november 13-án a felperes kiutazott, aznap tette meg a Magyarországtól Hollandiáig tartó utat. Megállapítható a csatolt elszámolásokból, hogy a munkáltató a kiutazás és a hazautazás napját is napidíjjal fizette, ezért erre a napra a felperes részére 40.- euró jár.

2012. februárjára a felperes további 1 napot kért 40.- euró összegben, erre a hónapra a felperes 26 napra adta le az elszámolást, az utolsó és az utolsó előtti napra hazautazást tüntetett fel. Az utolsó előtti napon munkavégzést nem tüntetett fel, munkaszámot, megtett kilométert nem írt be, az ezt megelőző napra is csak 99 kilométert, belépési időpont is február 25-ére került feltüntetésre. A felperesnek kellett bizonyítania, hogy ténylegesen erre az időszakra a részére jár napidíj, de ebben a körben bizonyítékot nem tárt a bíróság elé. Az alperes előadása szerint az a menetlevél, amely erre az időszakra a hazautazással kapcsolatban készült már nem áll rendelkezésre. Így bizonyítékok hiányában a bíróság azt megállapítani, hogy 26-a is hazautazással telt megállapítani nem tudta. Nem ez következik a felperes által a napidíj elszámoláson feltüntetettekből sem, mivel két napra nem tüntetett fel munkavégzést, az utolsó munkában töltött napon csak 99 km levezetett munkavégzés volt megjelölve. Jellemzően az utazásra ugyanakkor egy napnál több nem telt a többi elszámolás szerint. Mindezek alapján a felperes részére 2012. februárra további napidíj nem jár.

A per során az megállapítható volt, hogy az alperesnél működött olyan rendszer, hogy az újonnan felvett munkavállalókat az alperesnél alkalmazott gépjárművezetők betanítják, ezért a részükre 50.- euró/hét összeg jár. Ez az alperes által vezetett táblázaton is feltüntetésre került. Azt a körülményt, hogy a felperes ténylegesen azokban az időszakokban, amelyeket megjelölt, olyan mértékben, azon munkavállalók mellett betanítási tevékenységet látott el a felperesnek kellett bizonyítania, azonban ennek nem tett eleget. Mindezek alapján a bíróság azt megállapítani, hogy a felperes részére járhat

további összeg, nem tudta, ezért ebben a körben is elutasította a felperes keresetét.

Az alperes a felperes részére járó összeggel késedelembe esett, ezért az Mt. 31.§ alapján alkalmazandó Ptk. 6:48.§ alapján késedelmi kamat megfizetésére köteles, melyet a forint követelés után a magyar törvényes mértékű kamat erejéig, az euró követelés tekintetében annak kibocsátója által meghatározott késedelmi kamat mértékéig tartozik megfizetni.

Az illeték, az állam által előlegezett költség és a perköltség tekintetében a bíróságnak figyelemmel kellett lennie a másodfokú bíróság által hozott hatályon kívül helyező döntésre is Ez alapján kellett meghatároznia a teljes pernyertesség-pervesztesség arányát. A felperes pernyertes lett a másodfokú bíróság által helybenhagyott cafetéria juttatás és szabadság megváltás tekintetében, az előbbi összege 90.000.- forint, az utóbbié 42.730.- és 73.635.- forint, így helybenhagyásra 206.365.- forint tekintetében került az elsőfokú ítélet. Ezen túlmenően a felperes pernyertes lett 637.661.- forint üzemanyag megtakarítás tekintetében, valamint 40.- euró összegben. A devizaárfolyam az ítélet meghozatalának napján 304,7 forint volt, így a felperes pernyertessége a napidíjak tekintetében 12.180.- forintig állt fenn. A teljes követelése a felperesnek a napidíjak tekintetében 403.728.- forint volt $(625+700 \times 304,7)$. Mindezek alapján az alperes által viselendő illeték összege a 637.661.-, 12.180.-, 206.365.- forint összeadásával volt meghatározható, az első és az utolsó összeg tekintetében figyelemmel kellett lenni a másodfokú eljárás során felmerült illetékre is, amelyet az elsőfokú 6%-hoz képest 8%-ban kellett figyelembe venni. Mindezen számítás eredményeképpen volt meghatározható az alperes által fizetendő 118.800.- forint. $(206.365+12.180+637.661 \times 0,06 + 206.365+637.661 \times 0,08)$ Az ezt meghaladó illetéket a felperes munkavállalói költségkedvezményére tekintettel az állam viseli, mely tartalmazza egyrészt az üzemanyag megtakarítás címén elutasított 100.000.- forint összeg után, valamint a 12.180.- forintot meghaladóan előterjesztett devizaellátmány után, valamint a munkaviszony megszüntetés jogellenességét elutasító kereset után fizetendő illeték mértékét, az első tekintetében figyelemmel a másodfokú eljárás illetékére is. $(100.000+403.728-12.180+12 \times 130.000 \times 0,06 + 100.000 \times 0,08)$

Mivel a felek közel azonos arányban lettek pernyertesek és pervesztesek, ezért a bíróság úgy határozott, hogy a költségeiket maguk viselik.

Az állam által előlegezett költség a pernyertesség-pervesztesség arányában került meghatározásra, mely a tanúk tárgyaláson való megjelenésével összefüggésben merült fel. $(51464 \times 0,475)$

Az ítélettel szembeni fellebbezés lehetőségét a Pp. 233. § (1) bekezdése biztosítja, míg a fellebbezéssel kapcsolatos tájékoztatás a Pp. 220. § (3) bekezdésén alapul.

... , 2015. március 17. napján.

a tanács elnöke s.k.

Az aláírásban akadályozott ülnök1 és ülnök2 ülnökök helyett is:

a tanács elnöke s.k.

A kiadmány hitelül:
bíróági ügyintéző